

[Viviko.]

helt se bort fra vore vandløb; vi kan ikke med roligt sind se på, at en del af dem efterhånden ligner kloakløb.

Nu da jeg er ved det mere fugtige i naturen, kan jeg fortælle, at man i Stilling Sø sidste sommer begyndte på vandkispport. Det var ikke engang unge mennesker, der gerne ville stå på vandski, men et konsortium, der lavede en forlystelsespark deroppe, og til at trække disse vandskierende mennesker bruger man så speedbåde, bl. a. med det resultat — ifølge fiskernes udtalelser — at fiskeyngelen bliver ødelagt. Det er for mig et spørgsmål, om ikke vi skulle være så forudseende at tænke på, at vi kan møde det samme problem for andre indsøers vedkommende og altså blive udsat for, at man dér begynder en vandkispports- trafik. Der kan også ske det, at geskæftige mennesker finder ud af, at man også kan anvende vore indsøer til vandflyvning, og det vil i høj grad komme til at bryde, omend man ikke kan sige naturens linjer, så i hvert tilfælde naturens fred og ro. Jeg tror, vi skal se lidt på, om ikke den slags muligheder foreligger, og prøve på at få sat en bremse derfor i det foreliggende lovforslag.

Endelig kunne jeg have lyst til at stille det spørgsmål, om det fortsat skal være tilladt at overdøve fuglesangen og bølgerens leg med transistorradioer. I nogle lande er det absolut forbudt at medtage transistorradioer på strandbredden; det er det f. eks. i Holland. Jeg er ikke ude på at få indført forbud, for jeg vil også gerne, selv om jeg er på fodtur i skoven, høre pressens radioavis, men på en måde, så det ikke generer andre; jeg kunne tænke mig en eller anden dæmpningsparagraf, men det hører måske ind under en anden lov.

Jeg vil med disse ord tilsige lovforslaget en meget velvillig behandling.

Iver Poulsen: På mit partis vegne vil jeg gerne takke den højtærede statsminister for den store interesse, hvormed ministeren omfatter vort lands naturskønhed og dets fortidsminder, en interesse, som vi helt og fuldt deler. Men vi synes, at der gås for vidt i det foreliggende lovforslag, når det foreslås, at hele landet faktisk skal omfattes af fredningsloven. Vi finder det rigtigt, at samfundet gennem en fredningslov søger

at værne og bevare fortidsminder og naturskønhed og almenhedens uhindrede adgang til skov og strand, men det har samfundet efter den nugældende fredningslov både ret til og mulighed for at gøre.

Efter det foreliggende lovforslag vil efter vor mening det offentliges ret over for den enkelte ejendomsbesidder blive forøget så betydeligt, at der er tale om en væsentlig indskrænkning af ejendomsbesidderens dispositionsret over sin egen ejendom, idet han efter lovforslaget i visse tilfælde skal søge en offentlig myndighed om tilladelse til at udnytte sit areal på den måde, han nu finder det mest hensigtsmæssigt.

Det er ganske naturligt, at lovforslaget har vakt uro inden for landbokredse, som gennem en lang årrække har måttet se grundskatterne, altså afgifterne til det offentlige, stige voldsomt, og man mener, at stigende grundafgifter står dårligt til en indskrænkning i dispositionsretten. Selv om man vil hævde lovforslagets uskyldighed og det slet ikke er sikkert, at en ansøgning fra en ejer vil blive afslået, så betyder det nu et skår i den private ejendoms- og dispositionsret, at en ejer skal ansøge det offentlige om tilladelse til at anvende sin ejendom, som han selv ønsker det.

Den væsentligste ændring i lovforslagets nr. 1, hvorefter den gældende lovs § 2 foreslås ændret, er jo netop det, at ejeren i visse tilfælde skal søge om tilladelse til at disponere over sin ejendom, og et sådant krav om ansøgning kan kun betragtes som et restriktivt bånd.

Det er endvidere navnlig lovforslagets nr. 12 og 15 vi finder uheldige, for det er ikke blot, som den højtærede statsminister siger, ved en umiddelbar betragtning, at bestemmelserne her kan synes at være nye restriktive bånd; de er reelle restriktive bånd, som begrænser ejerens dispositionsret. Selv om bestemmelserne begrundes med ønsket om det offentliges planlægning og øget kontrol, ændrer denne begrundelse intet ved bestemmelsernes restriktive karakter, og lovforslagets gennemførelse kan meget vel betyde begyndelsen, omend en tilsyneladende ret uskyldig begyndelse, til en udvikling, som i stigende grad vil træde den private ejendomsret for nær.

Vi kan helt dele ønsket om at sikre vore smukke søer og større vandløb mod grund-